10.11.46

Τό Διοικ. Συμβούλιον τῆς ΕΠΟΝ νομοῦ Χανίων, δι' ἐμοῦ χαι-
ρετίζει, μέ τίς πιό θερμές εὐχές, τήν ἐπέτειον τῆς ἱδρύ-
σεως τῆς Πανελ. ὀργαν. τῶν νέων, πού δέχθηκεν ἰδιαίτερα
στούς κόλπους της κατά χιλιάδες τά παιδιά τῆς Πανελ. ὀργά-
νωσιν τῶν Νέων, τήν ξακουστή ΕΠΟΝ, γιά τούς ἀγῶνας καί
θυσίας της ὑπέρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρίδος μας καί
ἐν γένει τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό
μιά βαρειά, τυραννική χιτλερική δουλεία.

Καί ἐγώ ἰδιαίτερα, ὁ ὑπέρ ἑξηκοντούτης γέρων, πού μοῦ δόθη ἡ με-
γάλη τιμή τοῦ Προέδρου τῆς ΕΠΟΝ τοῦ νομοῦ Χανίων, ἀπό τήν
ἀγαπητήν νεολαίαν, δίδω τούς πιό θερμούς μου χαιρε-
τισμούς καί τίς πιό ἐγκάρδιες μου εὐχές στήν σημερινή
μεγάλην ἱεράν σας γιορτήν. Καί μαζύ μ' αὐτάς, παρακα-
λῶ, ὅσοι μοῦ ὑπεσχέθητε νά ἀκούσετε τίς γεροντικές γε-
ροντικές μου συμβουλάς.

Τό ξεσήκωμα τῶν νέων καί ἡ ἕνωσίς των σέ μιά ὀργάνωσιν
πού σκοπόν ἔχει τήν ἐξασφάλισιν καί τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀν-
θρώπου, ἀπό τούς ἀνελεύθερους καί σκληρούς ἐκμεταλλευτάς,
τήν ἀνοικοδόμησιν τῶν καταστροφῶν καί ἐρημώσεων τοῦ
ναζιφασισμοῦ, τήν ἐξυγίανσιν — ὄχι βέβαια τήν ἐξυγίαν-
σιν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σημερινοῦ Κράτους — τήν ἐξυγίαν-
σιν τῆς κοινωνίας ἀπό τήν διαφθοράν καί ἐξαχρείωσιν
πού δημιουργικά τήν ρίχνουν οἱ ἐκμεταλλευταί φασί-
σται, εἶναι ἀπό τά πιό μεγάλα γεγονότα τοῦ αἰῶνος μας.
Διότι ἐφ' ὅσον, αὐτό τό Κράτος δέν φροντίζει παρά γιά
πιό ~~[illegible]~~ ἀθέμιτον μέσον καί θεμιτόν κατασκευάσματα τοῦ

MALMIO BIBLIOTECA MCMXXVII CANEA

νά διατηρήσουν τούς δεσμούς των καί ἐφ' ὅσον, ἕνα μέρος τῶν ἐ-
πιστημονικῶς μορφωμένων, μένουν ἀνάξιοι στήν κα-
χεξίαν τῆς νεολαίας ἤ ἀνάξιοι ἤ παραδομένοι εἰς τάς
παρασυντηρητικάς των ἰδεολογίας καί ἐφ' ὅσον, οἱ ὑπερθαρ-
ρημένοι ἀπό τό ἄστατον χρῆμα, τοί πλούσιοι πού ποτέ δέν
πόνεσαν ἐπί τό ἴδιον ἱδρῶτα, δέν σκέπτονται
ἤ δέν ἐργάζονται, παρά μόνον γιά τόν πλοῦτον των ἤ τό τα-
πεινόν των σαρκίον, τό ξεσκέπασμα τῆς πατριωτικῆς νε-
ολαίας, γιά εὐγενῆ ἀγῶνα, γιά μιά καλλιτέραν ἀξίαν
καί αὐτῶν ἐλπίδα, εἶναι ἔργον μέγα ἤ ἄξιον. Εἶναι ἕνας
ἀγώνας γιγάντειος. Διά τόν ἀγῶνα μας αὐτόν δέν θά μετα-
χειρισθῶμεν τά ἀπαλυμά, τά δειλά, τά ἄγρια ἤ
ἀπάνθρωπα ὅπλα τοῦ φασισμοῦ ἤ καπιταλισμοῦ. Τά ὅ-
πλα μας εἶναι ἁγνά χριστιανικά. Ἡ διαπαιδαγώγησις
ἤ τό παράδειγμα τοῦ ἑαυτοῦ μας, τό χρηστό, τό τίμιο, τό ἀν-
δρικό, ἡ αὐταπάρνησις, ὁ ἀλτρουϊσμός. Αὐτά εἶναι τά ὅπλα μας.
Λέγων ὅμως αὐτό δέν ἐννοῶ πως πρέπει νά φθάσωμεν
στό σημεῖον τοῦ «σφάξε με ἀγά μου, ν' ἁγιάσω..» Τοῦτο
αὐτό εἶναι καταπίεσις, ἀνδρικός ἐξευτελισμός. Ἡ ἄμυνα
ἡ ἠθική εἶναι φυσική ἤ νόμιμος. Διά νά καλύψωμεν ὅ-
μως τά ὅπλα αὐτά πρέπει ἀπαραίτητα νά ἔχωμεν χαρακτῆ-
ρα ἠθικόν. Καί ὁ χαρακτήρας ὁ ἠθικός δέν ἀποκτᾶται
μόνον στό σπίτι ἤ στό σχολεῖο. Ὁ σταθερός ἤ ἑλληνικός
χαρακτήρας κάθε νέου ἀποκτᾶται κυρίως ἀπό τήν
μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς Πατρίδος του τῆς παλαιᾶς ἤ
τῆς τωρινῆς καί ἀπό πάντας ἡμᾶς τῶν Ἑλλήνων.

πού ἡ ἱστορία μας εἶναι ἡ πιό μεγάλη ἱστορία, ἀπό κάθε ἔργον ἔθνους, ἀπό σελίδες ἡρωϊσμοῦ, ἀγαθοεργίας, αὐταπαρνήσεως καί ἐν γένει ἐνθαρρυντικοῦ μεγαλείου, ἀλλά δυστυχῶς καί πιό σελίδας βρωμερᾶς.
Καί ἀπό τήν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνίας καί τῆς πολιτείας καί τῆς διεφθαρμένης. Κάθε πρᾶξις τῆς κοινωνίας πού πέφτει στήν ἀντίληψίν σας καί προκαλεῖ εἴτε τόν θαυμασμόν, εἴτε τό γέλοιο, εἴτε τόν πόνον, εἴτε τήν ἀγανάκτησι μή τίς περνᾶτε ἀδιάφορα καί ἀπαρατήρητα. Νά τίς ἐξετάζετε καί νά φιλοσοφῆτε τό αἴτιον, καί νά τίς κρίνετε ἀπό τάς δύο των πλευράς. Νά γίνεσθε καί κριταί καί κρινόμενοι. Καί μέ τά καλά πλουτίσατε τόν χαρακτῆρα σας, τά δέ κακά ἀπολακτίσατε.
Καί ἀπό τήν ἐπιλογήν τῶν φίλων σας καί ἀπό τήν διάθεσιν τῶν συμμαθητῶν σας, μορφώνεται ὁ χαρακτήρας καί στηρίζεται ὁ ἐγωϊσμός σας. Ἡ ἀγάπη σας καί ἡ συμπάθεια σας καί πρός ἄλογα καί πρός σύντροφον, ἔθνη, πρέπει νά περιορίζεται καί σταματᾶ μέσα σέ λογικά ὅρια. Ὅταν ὁ τυχών ἀνάξιος ἤ κακομαθημένος φίλος πάρει τό θρασύ θάρρος καί ἐπιχειρήσῃ συνδιάλεξιν τοῦ κοινοῦ του ἀπαγόρευσί του καί θέσῃ τόν ἑαυτόν του, διότι σέ ταπεινώνει καί σέ θέτει σέ ἀναξιόπιστα διακρίσεις.
Ἀπό τήν ἱστορίαν τῆς Πατρίδος μας θά δῆτε ἄνδρας πού μέ αὐταπάρνησιν καί ἀπαράμιλλον ἀνδρισμόν ἠγωνίσθησαν, προσέφεραν τά πάντα καί αὐτά ἀκόμη τά ζωή των γιά τήν Πατρίδα, μά ὅμως γιά μιά μικρά δοκιμασία, ἀμαυρώνουν

τά πάντα, γιατί δέν ἔχαν χαρακτῆρα σταθερόν. Ἀπό τήν κοινωνί-
αν δέ δῆτε πόσον περιφρονεῖ καί ἀποδοκιμάζει τούς ἄνδρας αὐ-
τούς, πού πρό ὀλίγου ἐθαύμαζε. Ἔχομεν παραδείγματα ~~[illegible]~~
πρόσφατα πολλά, πάμπολλα καί χτυπητά, ἀπό τά ὁποῖα,
ἀφοῦ τά μελετᾶτε προσεκτικά, διορθώνετε τά ἐλαττώμα-
τα τοῦ χαρακτῆρα σας.

Καί ἔτσι, ἀγαπητά παιδιά, μέ μικρούς κόπους καί χωρίς δαπάνας ἀ-
ποκτᾶτε ἕνα χαρακτῆρα σταθερόν, ἀνδρικόν καί τίμιον πού δέ
θά μπορέσῃ ποτέ τίποτε ὅσον ἐλκυστικόν καί φανταχτερόν
καί ἄν εἶναι νά τόν παραστρατήσῃ, νά τόν ἐξευτελίσῃ. Τόν σταθε-
ρόν χαρακτῆρα οὔτε οἱ λάμψεις τοῦ χρυσοῦ τόν μετακινοῦν,
οὔτε τά ὑψηλά ἀξιώματα τόν παρασύρουν, οὔτε αἱ ἀπειλαί
καί ὁ θάνατος τόν φοβίζουν, οὔτε τά πάθη, οἱ ἐπιθυμίαι καί τά
μίση τόν ταπεινώνουν.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, σέ μιά σύντομη ὁμιλία του, πού εἶδε τά
τόσα [illegible] σαγηνευτικά παρά τῶν παθῶν τά ἀν-
θρώπινα, ἀνεφώνησε: «Τίς περιπατῶν ἐς ταύτην τήν γῆν, μέ
σάρκας, δύναται νά μή ἐλκυσθῇ ἀπό τά τόσα κακουργημένα
βέλη..» Καί ἀμέσως σχεδόν ἤκουσε μιά φωνή ἐσωτερική του νά
τοῦ λέγῃ: «Ἐκεῖνος πού ἔχει σταθεράν πίστιν..»

Ἀποκτήσατε λοιπόν καί σεῖς, ἀγαπητά παιδιά, ἕνα σταθερόν
καί τίμιον χαρακτῆρα καί βαδίσατε μέ πίστιν πρός τό [illegible]-
γον μας θά νικήσωμεν

[illegible]